

тничко щѣ ви моля; учете са и учете съ прилѣжаніе това що можи учительтъ ви да ви научи; мыслете сякога и глѣдайте да научите нѣщо повече.»

—О бащи! о майки! и камъ васъ са обръщамъ и васъ моля: наглѣдвайте и неотдѣляйте вашитѣ дѣца отъ училището, защото отъ тукъ ще излѣзи сичкото наше добро; помыслявайте и не отдѣляйте очитѣ си отъ училището, а си го имайте, като за най свято мѣсто; трудете са за общо добро, защото не сме родени само за себѣ си, ные сме родени и за други, родени сме за ближнитѣ си, на кои трябва колкото можемъ да помагаме.

Това като издума Милку, привика при себѣ си сичкитѣ си другари, пригърна сички нарѣдъ и са простиха. Сетѣ доближи до сичкитѣ стари мѣжъе и жени и имъ цылуна рѣка; прости са съ мало и голямо и са оттегли вече за въ пѣтъ.

Колата вече чакаха Милка прѣдъ вратата тѣхни; тукъ въ тѣхний дворъ сѣщо имаше много хора збрани; насрѣдъ дворѣтъ Милковитѣ родители бѣхъ приготвили макаръ и бѣдна трапеза; повикаха всички съсѣди и като си на двѣ на три похапнаха и поназдравиха, станаха да испроводятъ малкийтъ си добъръ комшия.

Бѣдната майка Милчова бѣше неутѣшима: ней ѝ са невярваше, че ще види чедото си още веднѣжъ. Милчу доближи до нея улови я за рѣката и я утѣшяваше съсъ слѣдующитѣ думи:

—Не искамъ, мамо, да проливашъ горчиви слъзи; слъзитѣ ти нека да бѣдѣтъ сладки и радостни, защото ты испращашъ, ты са раздѣлявашъ отъ сынѣтъ си, който не отива на нѣкоя лоша работа, нѣ отива да печели това, което е най скѣпо